

ността по женска линия е радвала Хаджи Василия. Той искал и сестриникът му да бжде пръв църковен пѣвецъ, ако не въ пловдивско, то поне въ Карловско. Всеки денъ е давалъ на прислушника си по една порция отъ „церковно пѣние“. Отъ голѣмото усърдие на учителя — духовникътъ, кортиевия органъ на ученика — прислушникътъ се обърналъ въ фонографъ на всевъзможни „тропари и кондаци“. Василь, въ качеството си на „церковенъ пѣвецъ“, билъ „сопрано“ — пѣка да се изразимъ по музикалному — при това билъ е отъ онзи видъ *кадифе-сопрано*, което вълнува не повърхностно, а издълбоко сърдцата на слушателитѣ. Когато четѣлъ апостола, или канервалъ, или пѣкъ придружавалъ вуйка си въ „Херувикото“ карловската черква се обръщала въ *Богомолеко уло*. Околнитѣ села и градове на Карлово щастливи се считали, ако исповѣдникътъ святогорски е испѣвалъ „херувикото“ въ църквата имъ, бидейки придружаванъ отъ прислушника си.

Прѣзъ 1850 год., по заповѣдъ на управляющия Хилендарската света обитель, еромонахъ Хаджи Василь се прѣселилъ въ Старо-загорския *святогорски метохъ*. Сестриникътъ придружилъ уйка си, Гина Кунчева испратила сина си до „Плачи-долъ“; втори пътъ напомнила на брата си желанието на майчиното сърдце и, бидейки спокойна, че най-милото ѝ чедо не е въ чужди рѣцѣ, върнала се съ радостно сърдце при хурката и чакръка.

Четири години наредъ Хаджи Василь, *исповѣдникътъ святогорски*, е *прощавалъ* грѣховетѣ на православнитѣ въ Ст.-Загора, и четири години наредъ прислушникътъ му нередовно е посѣщавалъ Старо-Загорското „класическо училище“. Въ онова врѣме даскалъ *Тодоръ Шишковъ* е билъ педагогическо слѣнце на Старо-Загорското „класическо училище“. Въ программата на „Класическото Училище“ горделиво стоели слѣднитѣ учебни прѣдмѣти: *Христовитие, Битописание, катехизисъ*.